

ΔΟΜΙΝΙΚΑΝΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΜΕ ΤΗΝ PAULINA – ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ/ΜΑΡΤΙΟΣ 2026

Μέρος 2

4.3. Ο οδηγός Raymundo μας πάει στο Las Terrenas, στη χερσόνησο Samaná. Δεν είναι μόνο κούκλος, αλλά και multi-tasking: μπορεί να οδηγεί, να βλέπει τηλεόραση («Salsa Romántica»), να μιλάει στο τηλέφωνο, να στέλνει SMS, να τραγουδάει (φάλτσα), να σφυρίζει (φάλτσα), να τρώει και να πίνει ταυτόχρονα. Δεν οδηγεί όμως τόσο γρήγορα όσο ο José, γι' αυτό οι πιθανότητες επιβίωσής μας δεν είναι και τόσο κακές. Περνάμε πολλά χιλιόμετρα κατά μήκος καταπράσινων ορυζώνων που εκτείνονται μέχρι τον ορίζοντα.

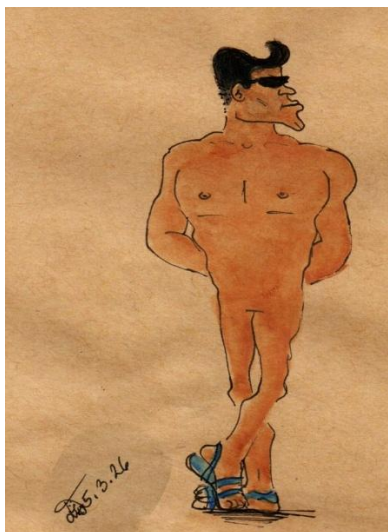
Φτάνουμε στο Las Terrenas και μπαίνουμε αμέσως στο διαμέρισμά μας στο ξενοδοχείο Alisei. Ένα διαμέρισμα 100 τ.μ. με 2 υπνοδωμάτια, 2 μπάνια, μια κουζίνα-σαλόνι και μια μεγάλη βεράντα. Πριν από 4 χρόνια είχαμε μείνει ξανά εδώ και είχαμε γίνει φίλοι με τον χαρούμενο σερβιτόρο Antony. Τον βρίσκουμε στο μπαρ της παραλίας και μένουμε αμέσως για ένα ποτό καλωσορίσματος. Επιστρέφουμε για δείπνο και απολαμβάνουμε τη ζεστή νύχτα με πανσέληνο και τα νόστιμα κοκτέιλ με καρύδα που μας κερνάει ο Antony.

Στις 22:30 κλείνει το μπαρ και γυρίζουμε στη βεράντα μας, όπου ο «ιδιοκτήτης» μας ανέχεται γενναιόδωρα.

5.3. Σήμερα θα έρθει η Ketty!!! Υπολογίζει ότι θα είναι εδώ το μεσημέρι, και βάζουμε στοιχήματα. Η Ραυλίνα: 15:30, εγώ: 20:00 (την ξέρω περισσότερο καιρό, γι' αυτό είμαι πολύ σίγουρη), ο Γιώργος: 17:00. Πηγαίνουμε στην παραλία και απορούμε για έναν τύπο με τέλειο σώμα, που είτε φοράει μαγιό στο χρώμα του δέρματος είτε δεν έχει πουλί.

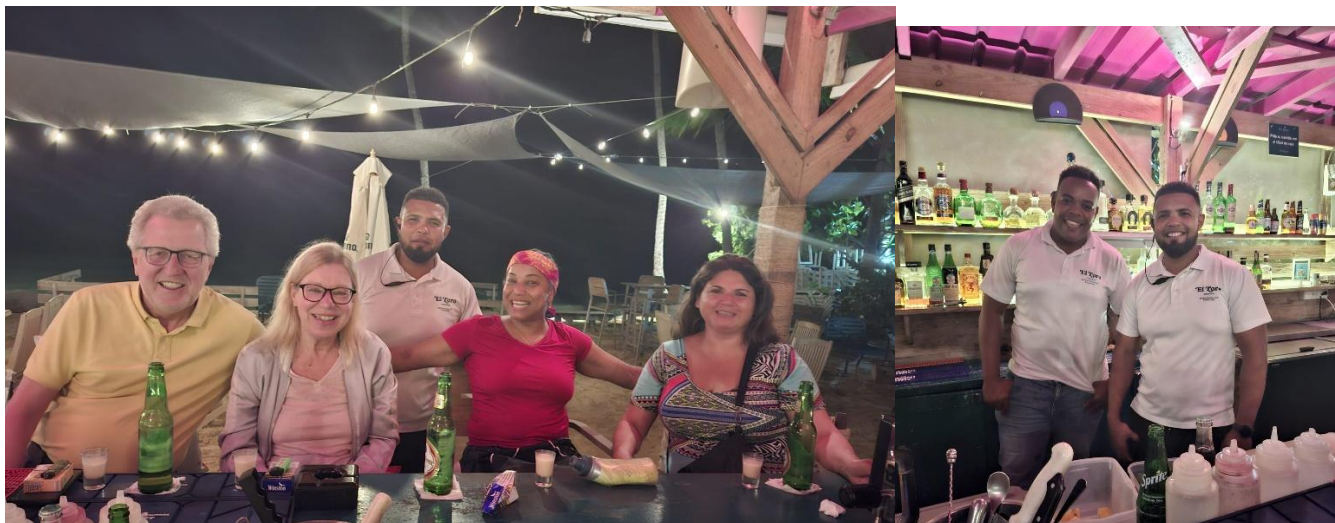
Βρίσκουμε ένα δροσερό μέρος κάτω από έναν φοίνικα. Κολύμπι, διάβασμα, ύπνος, αστεία, υπέροχα! Στις 14:00 ένα ελικόπτερο πετάει πάνω από την παραλία και φωνάζουμε: «Έρχεται η Ketty!». Από την απόλυτη απόλαυση γινόμαστε πολύ χαρούμενοι, λίγο τρελοί... Στις 15:30 επιστρέφουμε στο ξενοδοχείο περπατώντας κατά μήκος της παραλίας και βλέπουμε μια φιγούρα που χειρονομεί άγρια και φλυαρεί, να έρχεται προς το μέρος μας και... είναι αναμφίβολα η Ketty. Η Paulina κέρδισε! Πάμε όλοι μαζί «σπίτι» και πίνουμε καφέ με λικέρ σοκολάτας στη βεράντα.

Λίγα μέτρα μακριά από το ξενοδοχείο, σε ένα μικρό δρομάκι, υπάρχει ένα Χιλιανό μαγαζί. Πριν από 4 χρόνια υποσχθήκαμε στον ιδιοκτήτη ότι κάποια στιγμή θα επιστρέψουμε με την Χιλιανή υιοθετημένη κόρη μας, και τώρα είμαστε εδώ. Πάμε λοιπόν εκεί και του παρουσιάζουμε την Paulina. Είναι ενθουσιώδης και χαίρεται που θα μας φιλοξενήσει το βράδυ, κι εμείς ανυπομονούμε για το παραδοσιακό μαγαζί και τις νόστιμες empanadas του. Στο Χιλιανό εστιατόριο δεν έχουν αλλάξει πολλά από την τελευταία μας επίσκεψη, οι empanadas είναι φρέσκες και τραγανές, οι τιμές περισσότερο από λογικές, είμαστε ικανοποιημένοι. Φυσικά, υπάρχει και ένα άθελο πρόγραμμα διασκέδασης, δηλαδή ένα φινό γαλλικό ζευγάρι που πραγματικά παραπονιέται για το πολύ ακριβό κρασί. 1,20 € για ένα ποτήρι, αυτό είναι όντως «αδικία», «έχουν δίκιο»... Και οι σερβιτόρες προσπαθούν πολύ να μείνουν στη μνήμη μας, σέρνοντας τα πόδια αντί να περπατούν και στέκοντας αμήχανες αντί να έρχονται, όταν θέλουμε να πληρώσουμε. Η Ketty βλέπει τους πεινασμένους πελάτες που περιμένουν έξω και μαλώνει τις σερβιτόρες, «για να μάθουν». Μετά πάμε στο μπαράκι μας στην παραλία και περνάμε ΠΟΛΥ καλά. Η Ketty σε λίγο χρόνο λέει τις πιο εκτενείς ιστορίες, γελάει ή βρίζει, ανάλογα με το θέμα. Έχει ακόμα το ίδιο ταμπεραμέντο όπως παλιά, γεμάτη ενέργεια.

6.3. Τη νύχτα έβρεχε και η παραλία είναι λασπωμένη, γι' αυτό θα μείνουμε στην πισίνα. Η Ketty μιλάει σαν πολυβόλο για όλα τα σχέδια της. Πρώτα θέλει να φορέσει το μαγιό της για την πισίνα. Εξαφανίζεται και γυρίζει μετά από 3 ώρες (!). 3 ώρες για να φορέσει μαγιό; Έκανε λίγα τηλεφωνήματα, κουβέντισε με την κοπέλα στη ρεσεψιόν, συνάντησε κάτι γνωστούς. Α, μάλιστα... Τώρα θέλει όμως καλύτερα να πάει στην παραλία, »για να καθαρίσει η θάλασσα τους πόρους της που βούλωσαν απ' τον πολύ καφέ που πίνει από ένα θερμό». Αυτό ακούγεται πολύ λογικό... Απόψε δε θα φάει μαζί μας, γιατί βρήκε ένα μαγαζί στο χωριό στο οποίο έχει chicharrones (χοιρινό λαρδί!). Ο Antony ξέρει ότι αυτό θα της προκαλέσει διάρροια, αλλά εκείνη έχει το τέλειο αντίδοτο στο σακίδιό της: ένα μπουκάλι ρούμι! Το ρούμι το βάζει κρυφά σε ένα μπουκάλι του νερού απ' το οποίο πίνει όλη τη βραδιά, ακόμα και στο μπαρ του Antony και του Robert. Βέβαια που ο Antony το παίρνει είδηση, αλλά κάνει τα στραβά μάτια για την Ketty. Μετά βγάζουμε φωτογραφίες και μαθαίνουμε ότι για ένα όμορφο γέλιο πρέπει να πούμε «σαλάμι» αντί για «cheese» ή «ScheiBe» («σκατά»). Στην Paulina αρέσει περισσότερο το «ScheiBe»,

θέλει να το κρατήσει. Κάποια στιγμή ανακηρύσσουμε τον Robert «Μπάρμαν του Μήνα» και ο Antony θεωρεί ότι τώρα αξίζει να τον ζωγραφίσω. Ρωτάω για τον «σπιτονοικοκύρη» μας, που μας αφήνει να μένουμε στο διαμέρισμά του, και ο Antony μας εξηγεί ότι είναι απλώς ένας αδέσποτος γάτος που τον κακομαθαίνουν οι πελάτες του ξενοδοχείου. Αλλά, για μεγάλη μας χαρά, υπάρχει ακόμα η γάτα του ξενοδοχείου, η Lora, την οποία γνωρίσαμε το 2022 όταν ήταν μωρό.

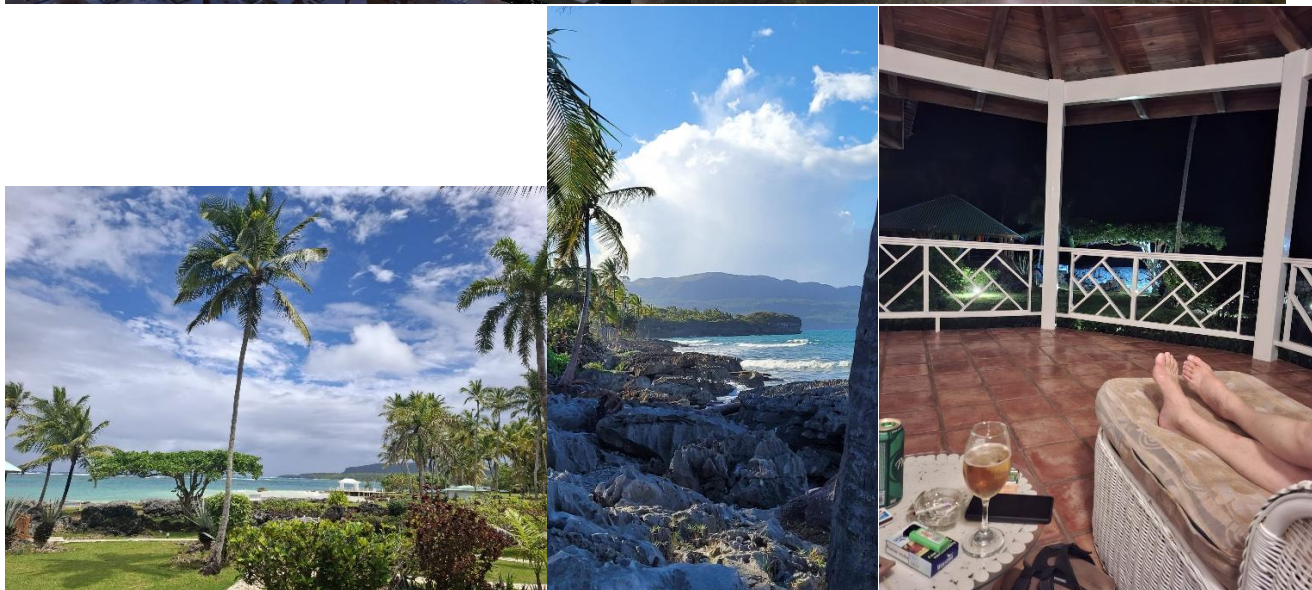

Η Λόρα το 2026

Η Λόρα το 2022

7.3. Ο οδηγός Έλβις μας πάει στο Las Galeras. Δεν έχω να πω τίποτα άλλο, απλά οδηγεί κανονικά, τι βαρετό! Η Ketty θέλει να έρθει τις επόμενες μέρες. Ναι, ναι, ποιος το πιστεύει... Το ξενοδοχείο Villa Serena είναι όνειρο, ευτυχώς θα μείνουμε εδώ 7 μέρες! Το μόνο που με ενοχλεί λίγο είναι ο νιπτήρας στο μπάνιο μας, αλλά εγώ φταίω, δεν είμαι γίγαντας. Εξάλλου, είναι μια αθλητική πρόκληση που δεν πρέπει να υποτιμάται το να πλύνεις τα δόντια σου στέκοντας στις μύτες των ποδιών.

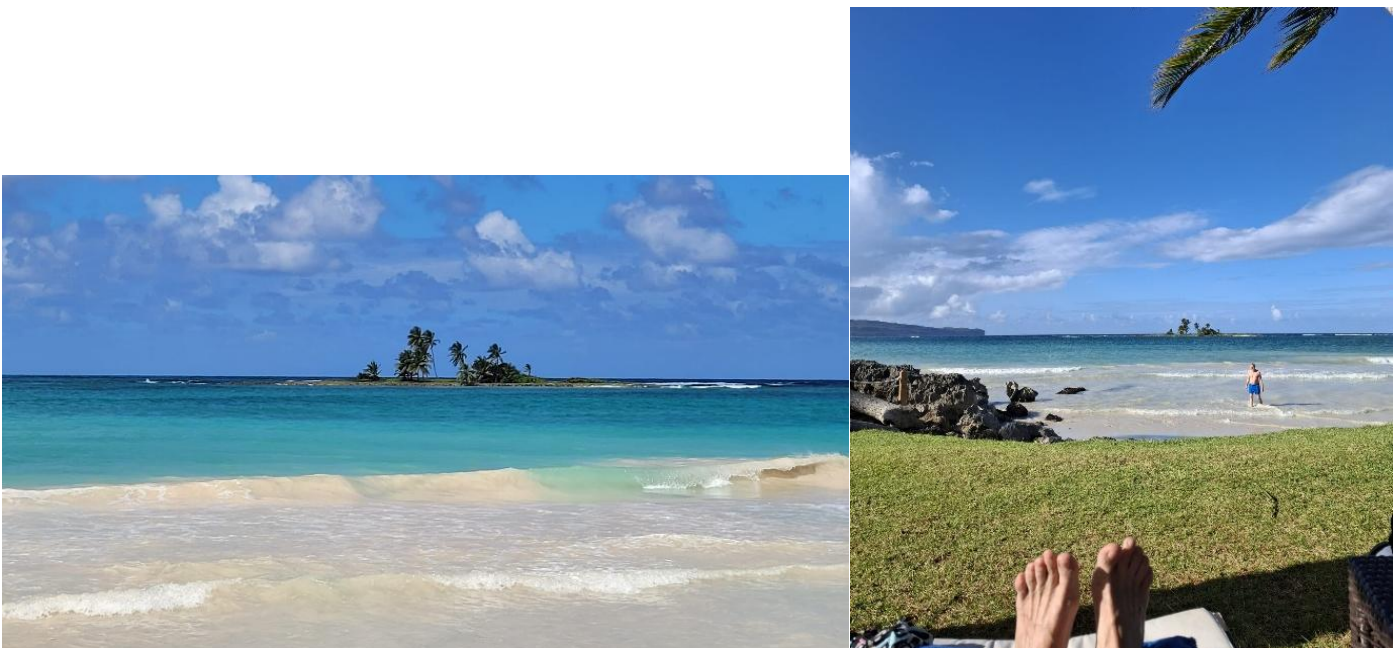
Πριν από 2 χρόνια πηγαίναμε σχεδόν κάθε βράδυ στο παραδοσιακό εστιατόριο με ψησταριά κάρβουνου El Copusco. Αναρωτιόμαστε αν υπάρχει ακόμα. Περπατάμε προς την «πόλη» και διαπιστώνουμε με ανακούφιση ότι υπάρχει ακόμα και ότι έχει και ένα ελεύθερο τραπέζι για εμάς. Παραγγέλνουμε ένα πιάτο με ποικιλία ψητών κρεατικών με συνοδευτικό μαγειρεμένο μανιόκα, υπέροχο. Πίνουμε μπύρα και αργότερα ένα κοκτέιλ, και φυσικά κάποια στιγμή πρέπει να πάμε και στην τουαλέτα, και εκεί μου παγώνει το γέλιο. Πίσω από το μαγαζί, ένα απότομο λιβάδι με πέτρινα σκαλοπάτια που κατεβαίνουν, η μόνη πηγή φωτός η τουαλέτα, μία για όλους, χωρίς κλειδαριά, βρώμικη, χωρίς χαρτί, τέλεια! Όταν γυρίζω πίσω, η πόρτα της τουαλέτας κλείνει πίσω μου, οπότε ο επόμενος δεν έχει καθόλου φως. Εντυπωσιακή είναι η φασαρία στο δρόμο: όλα τα οχήματα του

κόσμου, αλλά ιδιαίτερα εντυπωσιακοί οι νέοι που κάνουν αγώνες με μοτοποδήλατα και μοτοσικλέτες, μερικοί περνάνε με το μπροστινό τροχό σηκωμένο και πάντα εξαφανίζονται για λίγο, όταν περνάει ένα περιπολικό. Όταν κάποια στιγμή περνάει το ασθενοφόρο με σειρήνες, ο Γιώργος παρατηρεί: «Ένας λιγότερος». Τι κακός!

8.3. Η Ketty δεν θα έρθει, τι έκπληξη... Μας ενημερώνει ότι προτιμά να τρελάνει μερικούς παλιούς φίλους του συγχωρεμένου άνδρα της και να γλυτώσουμε εμείς. Αυτό είναι πολύ ευγενικό. Περπατάμε μέχρι την παραλία La Playita, δηλαδή 10 λεπτά περνώντας από μικρά σπίτια, λιβάδια και μάντρες με άλογα, μέσα από το δάσος, συνοδευόμενοι από δύο παιχνιδιάρικα σκυλιά (τα λένε Γκούκι και Ίρι, όπως μας αποκαλύπτει ένας υπάλληλος του ξενοδοχείου μας) και το κελάηδισμα των πουλιών. Μπορούμε τώρα να απολαύσουμε αυτή την ονειρεμένη παραλία, είναι ο παράδεισος!

Στην επιστροφή πάμε στην παραλία του ξενοδοχείου, που είναι επίσης ένας παράδεισος και βρίσκεται ακόμα πιο κοντά, έτσι μπράβο!

Για να μην είναι όλα τόσο τέλεια, σήμερα τρώω στο El Conuco μια τσιπούρα με σάλτσα καρύδας. Δε θέλω να τρώω ψητά κάθε μέρα, σκέφτομαι, κάτι που θα μετανιώσω πικρά, επειδή το ψάρι είναι προφανώς χαλασμένο και τις επόμενες μέρες θα καταναλώνω κυρίως χάπια για το στομάχι. Έτσι, πραγματικά δεν τρώω κάθε μέρα ψητά... Το El Conuco έχει πάντως πεθάνει για εμάς, και τις υπόλοιπες μέρες προτιμάμε το εστιατόριο La Bodega.

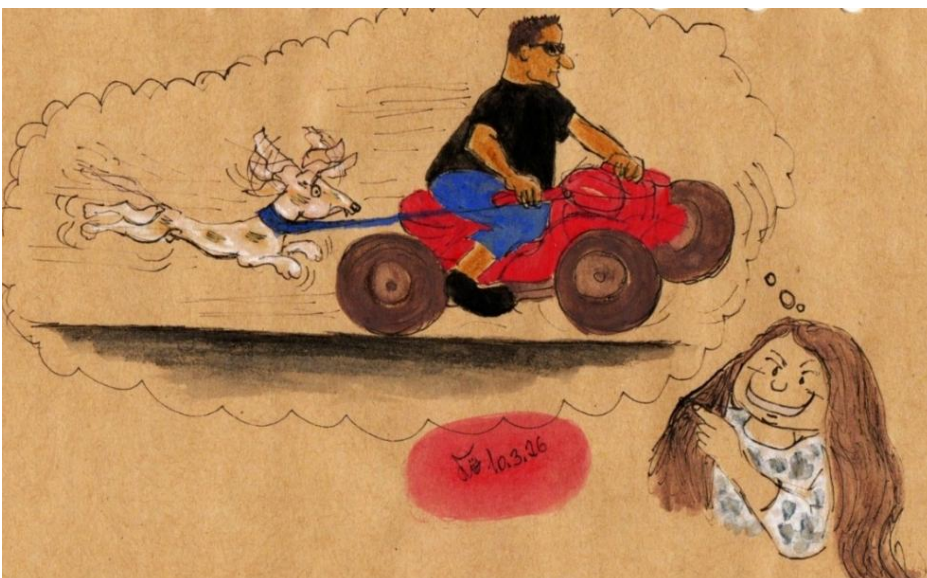
9.3. Στο δρόμο για την παραλία Playita, η Γκούκι και ο Ίρι μας κάνουν και πάλι παρέα. Αυτή τη φορά η Γκούκι διασκεδάζει μασουλώντας τον πήχη μου. Το τέλειο αποτύπωμα των δοντιών της θα είναι ορατό για μερικές ακόμα μέρες... Νοικιάζουμε ξαπλώστρες στη σκιά των φοινίκων και περνάμε

υπέροχα 😊 . Κάνω και σνόρκελινγκ, αλλά δυστυχώς δεν είναι δυνατό να κολυμπήσω μέχρι τον ύφαλο, γιατί οι έφηβοί ιδιοκτήτες σκαφών τρέχουν με ταχύτητα ανάμεσα στους κολυμβητές από και προς την παραλία. Χωρίς μπόγια, οι πιθανότητες επιβίωσης είναι ελάχιστες. Κοντά στην ακτή, τα κοράλλια και τα θαλάσσια χόρτα έχουν λευκάνει και δεν υπάρχει ούτε ένα ψάρι. Τόσο για τον παράδεισο του σνόρκελ...

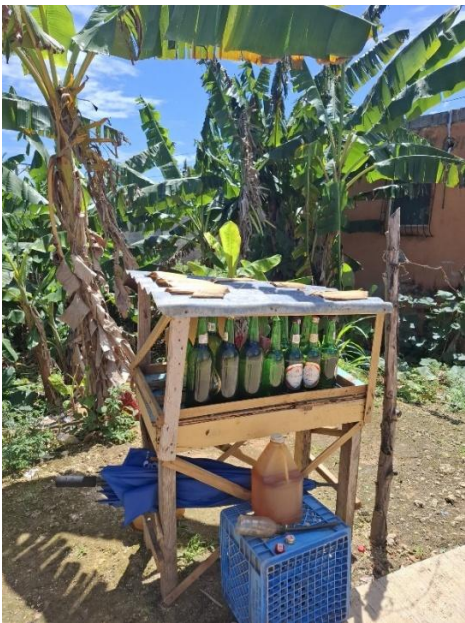
10.3. Σήμερα βρέχει λίγο, αλλά αυτό δεν είναι πρόβλημα στην παραλία Playita, γιατί όταν βρέχει, απλά μπαίνεις στο νερό και όταν σταματήσει η βροχή, βγαίνεις πάλι έξω. Αυτή τη φορά συναντάμε στο δρόμο όχι μόνο τα σκυλιά «μας», αλλά και μια φοράδα με το πουλάρι της, αγελάδες και μικρούς ταύρους.

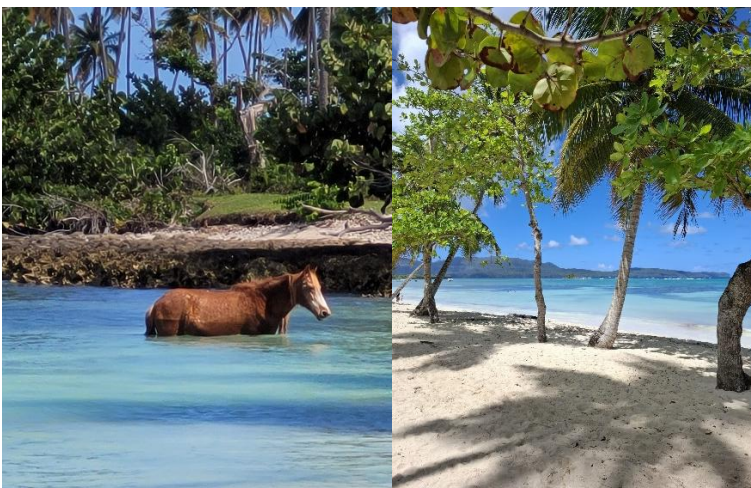
Το βράδυ πάμε στο La Bodeguita, όπου ευτυχώς δεν μου σερβίρουν χαλασμένο φαγητό. Παρατηρούμε μια ομάδα Ισπανών που φωνάζουν ακατάπαυστα και πλημμυρίζουν το μαγαζί. Μια κυρία από αυτή την ομάδα δένει το σκυλί της, το οποίο δεν επιτρέπεται να πάρει μαζί της στο εστιατόριο, απλά σε ένα ξένο τετράτροχο. Η φαντασία της Παουλίνας φαντάζεται τι θα συμβεί αν ο ιδιοκτήτης του οχήματος δεν προσέξει το σκυλί και απλά ξεκινήσει. Ο σκύλος θα πετάξει, τα αυτιά του θα φτερουγίζουν στον αέρα, είναι ενθουσιασμένη! Όταν ο ιδιοκτήτης του τετράτροχου έρχεται πραγματικά, δεν μπορεί να συγκρατήσει τη χαρά της, αλλά δυστυχώς αυτός παρατηρεί τον σκύλο και η Ισπανίδα τον λύνει. Κρίμα, αλλά τουλάχιστον στο σκίτσο μου ο ιπτάμενος σκύλος γίνεται πραγματικότητα.

11.3. Ο Γιώργος χρειάζεται κάτι από το φαρμακείο, γι' αυτό μετά το πρωινό ξεκινάμε. Μια ώρα κάτω από τον καυτό ήλιο... Αλλά η «βόλτα» αξίζει τον κόπο, γιατί περνάμε μπροστά από ένα πρωτότυπο βενζινάδικο. Τα βενζινάδικα εδώ είναι τόσο μακριά το ένα από το άλλο, που οι ιδιοκτήτες των οχημάτων δεν μπορούν να πάνε να ρίξουν καύσιμα, γιατί θα τα καταλάωναν όλα στο δρόμο. Έτσι, γεμίζουν γυάλινα μπουκάλια με καύσιμα και τα πουλάνε στην άκρη του δρόμου. Μετά από τη «βόλτα τλαιπωρία», έχουμε δικαίωμα σε μια μέρα μπάνιου στην παραλία του ξενοδοχείου. Το βράδυ πάμε στο La Bodeguita και παρατηρούμε που τέσσερις παχουλές και τύφλα μεθυσμένες Γαλλίδες προσπαθούν να μπουν σε ένα τρίκυκλο - «ταξί». Δεν θα τα καταφέρουν ποτέ, είμαστε σίγουροι. Και όμως, πώς είναι δυνατόν (!?), χωράνε πραγματικά όλες μέσα, και ο τρομαγμένος οδηγός επιστρέφει μισή ώρα αργότερα υγιής και αβλαβής.

12.3. Ο Γιώργος χρειάζεται αλλαγή, γι' αυτό προτείνει μια βόλτα στην παραλία των ονείρων, όπου πριν από 2 χρόνια είδαμε ένα άλογο να κάνει μπάνιο στη θάλασσα. Ναι, εκεί είναι πανέμορφα, και ανυπομονούμε να περπατήσουμε μέσα από ένα ρομαντικό δασάκι και μετά κατά μήκος της παραλίας. Προς απογοήτευσή μας, η «ερημική» παραλία ανήκει τώρα σε ένα ξενοδοχείο που πριν από 2 χρόνια ήταν κλειστό, και αντί για ένα μόνο άλογο συναντάμε εκατοντάδες τουρίστες με ξαπλώστρες, ομπρέλες και θαλάσσια σκάφη. Φυσικά δεν θέλουμε να μείνουμε εκεί, για αυτό γυρίζουμε πίσω και κατευθυνόμαστε προς την παραλία Playita. Μια ώρα με τα πόδια, όπως πάντα...

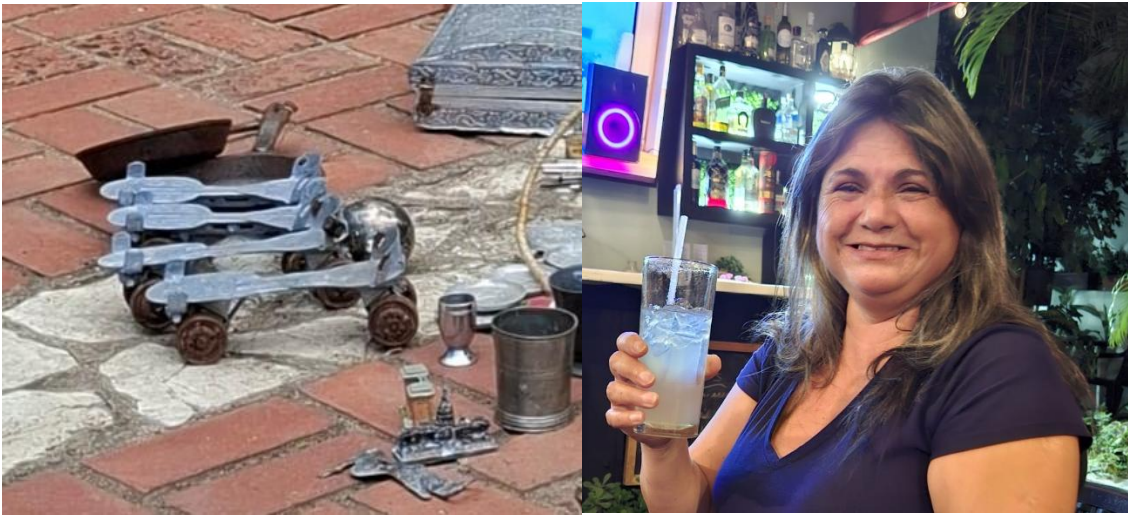

14.3. Ο Raymundo Multitask έρχεται να μας πάει στο Santo Domingo. Κατά τη διάρκεια της διαδρομής, μας εντυπωσιάζουν για άλλη μια φορά οι απέραντοι οριζώνες και οι επιβλητικοί σχηματισμοί σύννεφων.

Παίρνουμε τα δωμάτιά μας στο ξενοδοχείο Class Colonial και βουτάμε στη φασαρία της ιστορικής παλιάς πόλης. Ένας «τραγουδιστής» μας κάνει «ευτυχισμένους», φωνάζοντάς μας στα αυτιά ένα μπολερό, κρατώντας το μικρόφωνο και το κινητό του με τους στίχους μπροστά στη μύτη μας. Τόσο γρήγορα μπορεί κανείς να γίνει σταρ του караόке! Όταν αρνούμαστε και η Paulina του λέει ότι «ελικρινά δεν της αρέσει» το τραγούδι, φεύγει. Αργότερα ακούμε τη «φωνούλα» του να ουρλιάζει από μακριά, μάλλον βρήκε τα επόμενα θύματά του!

15.3. Η Iberia μας ενημερώνει ότι αύριο θα πετάξουμε για τη Μαδρίτη μια ώρα αργότερα με ένα αντικαταστατικό αεροπλάνο της αεροπορικής εταιρείας τσάρτερ «Privilege». Έτσι χάνουμε την πτήση σύνδεσης και δεν θα φτάσουμε στη Βιέννη στις 11:30, αλλά στις 19:30. Αυτό θα μας έκοβε την όρεξη για πρωινό, αν δεν ήταν ήδη από μόνο του αρκετά άσχημο. Πηγαίνουμε μια βόλτα και καταλήγουμε τυχαία στο Malecón, όπου παίζει δυνατή μουσική και παρελαύνουν πολύχρωμες καρναβαλικές φιγούρες, γιατί σήμερα πραγματοποιείται η Εθνική Καρναβαλική Παρέλαση, όπως μας λένε. Καθόμαστε σε μια καφετέρια και αφήνουμε τη φασαρία να μας κατακλύσει. Στη συνέχεια επισκεπτόμαστε το Panteón Nacional, το Εθνικό Μαυσωλείο για σημαντικές προσωπικότητες, και τέλος κάνουμε μια βόλτα σε ένα γραφικό παζάρι, όπου πωλούνται τα πιο απίστευτα πράγματα, για παράδειγμα αυτά τα φοβερά πατίνια. Μετά το δείπνο καθόμαστε για ένα ποτό αποχαιρετισμού στον κήπο του ξενοδοχείου. Ο Γιώργος και η Paulina παραγγέλνουν ένα mojito και εγώ μια μπύρα, για την οποία όμως με ζηλεύουν πάρα πολύ μετά από λίγο. Το mojito είναι περισσότερο γαλάζιο παρά πράσινο, μυρίζει σαν καθαριστικό τουαλέτας, δεν έχει δει ποτέ φύλλο μέντας, είναι υπερβολικά γλυκό. Η Paulina είναι «ενθουσιασμένη», όπως φαίνεται.

16.3. Μπορούμε να αφήσουμε τις αποσκευές μας στη ρεσεψιόν και βουτάμε για τελευταία φορά στη πολύχρωμη ζωή της αποικιακής συνοικίας. Ένας τελευταίος χυμός μαρακούγια, μια τελευταία επίσκεψη στο παλιό, ερειπωμένο νοσοκομείο, που δεν φιλοξενεί πια ασθενείς, αλλά εκατοντάδες παπαγάλους. Περπατάμε για άλλη μια φορά στην οδό Conde, και στο Parque Colón διώχνουμε τους μουσικούς του δρόμου που θέλουν να μας «φροντίσουν».

Νωρίς το απόγευμα, ο ταξιτζής Domingo μας μεταφέρει στο αεροδρόμιο, όπου για τελευταία φορά γελάμε με τους περίεργους ανθρώπους, η αγαπημένη μας δραστηριότητα, θα μας λείψει! Η Paulina πετάει μια ώρα νωρίτερα από μάς, έτσι πρέπει να πούμε αντίο, είναι τρομερό πόσο γρήγορα πέρασε ο χρόνος, ελπίζω να ξαναϊδωθούμε σύντομα!!!

Πετάμε με ένα «Privilege» αεροπλάνο-φάντασμα, αλλά ευτυχώς με υπηρεσίες της Iberia, που σημαίνει ότι μας ταΐζουν παραπάνω από καλά, και φτάνουμε στις

17 Μαρτίου, στις 8:20 το πρωί, στη Μαδρίτη. Δεν θα μας πείραζε και μια καθυστέρηση, αφού πρέπει να περιμένουμε 8 ώρες για την πτήση προς τη Βιέννη. Μπαίνουμε σε ένα μαγαζί με ισπανικές σπεσιαλιτέ και αγοράζουμε φαγητά για το βραδινό: ζαμπόν, τυρί, πατέ, ελιές γεμιστές με αντσούγιες, θα είναι ένα γλέντι! Μετά χαζεύουμε, περνάμε την ώρα μας πίνοντας καφέ, κάνοντας βόλτες, συνομιλώντας (η Paulina έχει ήδη φτάσει καλά στο Σαντιάγο της Χιλής), και μάλλον όχι διαβάζοντας, γιατί είμαστε πολύ κουρασμένοι γι' αυτό.

Στις 19:00 φτάνουμε στη Βιέννη, παίρνουμε ταξί για το σπίτι και τρώμε τις ισπανικές λικουδιές. Επειδή δεν μου έρχονται στο μυαλό κάποια σοφά λόγια για το τέλος, η έκθεσή μου τελειώνει εδώ έτσι απλά. Μέχρι την επόμενη φορά! 😊